

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Όλυμπος

χρονογράφημα

ΒΟΛΟΣ 2012

Όλυμπος

ΔΩΡΕΑΝ

Επιτρέπεται η οποιαδήποτε παιδευτική του χρήση,
δεν επιτρέπεται για κανέναν απολύτως λόγο, η
οποιαδήποτε οικονομική του εκμετάλλευση.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'ΑΜ', written in a cursive style.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Όλυμπος

χρονογράφημα

ΒΟΛΟΣ 2012

Περιεχόμενα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ	7
Ανάβαση στον Όλυμπο	8
7 έως 10 Ιουλίου 2012.....	8
«Η ζεμπεκιά τ' αετού».....	9
«Στον Μύτικα, η συνέχεια»	21
«Γαλιάντρα».....	22
«Περιμένοντας τη βροχή»	23
«Αγαπημένη Λευτεριά»	23
«Κενό».....	24
ΚΑΓΚΕΛΑ.....	24
«ΡΟΥΛΑ».....	25
«ANNA»	26
«ΕΛΕΝΗ».....	27
«BLACKROSE»	28
«Ε».....	30
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ.....	31

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ένα όνειρο ζωής, που μετατράπηκε απ' τους δικούς μου ανθρώπους σ' εφιάλτη!!! ... Κι από αγάπη λέει!!! ... Ποια αγάπη;;; ... Που αν υπήρχε πραγματική δικαιοσύνη, τώρα θα ήταν φυλακή ...

ΗΛΙΘΙΟΙ, Ω ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΗΛΙΘΙΟΙ!!! ...

ΟΠΟΥ ΚΙ ΑΝ ΑΝΑΚΑΤΕΥΘΗΚΑΤΕ ΣΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ, ΠΙΣΩ ΣΑΣ ΑΦΗΣΑΤΕ ΕΡΕΪΠΙΑ ΚΑΙ ΜΟΝΟ ΕΡΕΪΠΙΑ!!! ...

ΗΛΙΘΙΟΙ, Ω ΚΑΤΑΡΑΜΕΝΟΙ ΗΛΙΘΙΟΙ!!! ...

ΑΔΕΛΦΟΚΤΟΝΟΙ

Ανάβαση στον Όλυμπο
7 έως 10 Ιουλίου 2012
Μύτικας, 9 Ιουλίου 2012 / 11:11 πμ

ΒΟΛΟΣ 2012

«Η ζεμπεκιά τ' αετού»

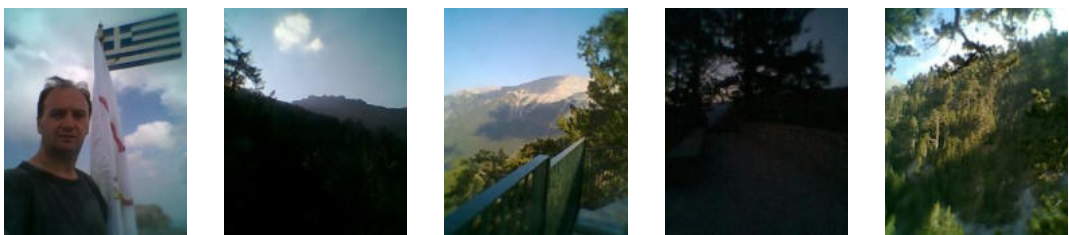
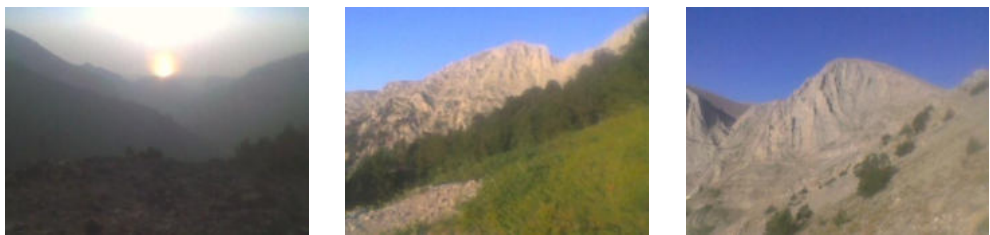
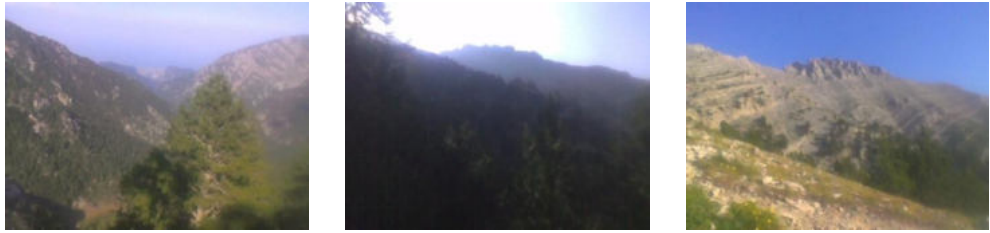
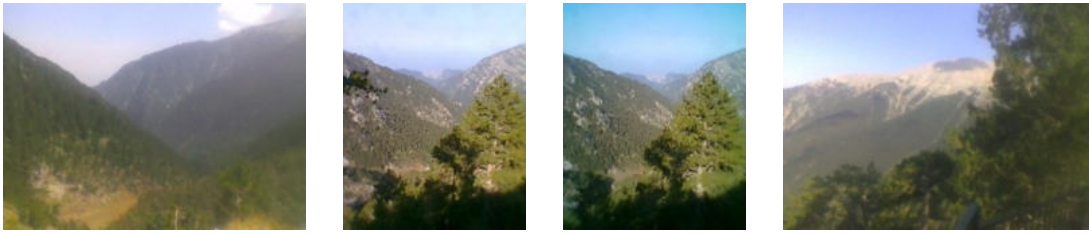
Στο πρώτο γλυκοχάραμα και στην κορφή του κόσμου,
με ζεμπεκιά στα χείλη του και με ανάσα δυόσμου,
αετός μετρούσε όνειρα κι άπλωνε τα φτερά του,
με το χορό της λησμονιάς, να σβήσει την καρδιά του.

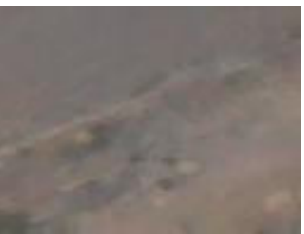
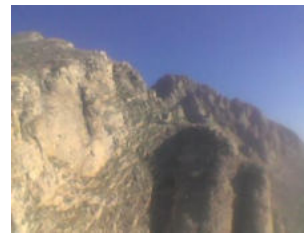
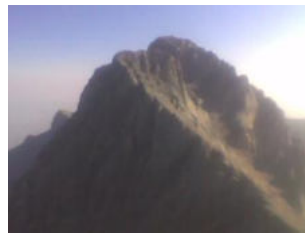
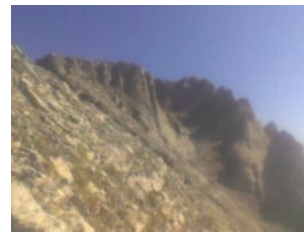
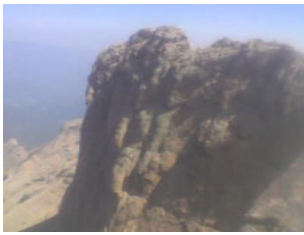
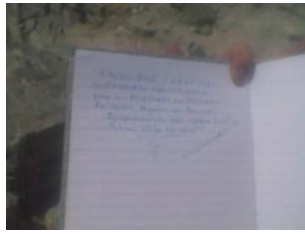
Ο Χάρος τον περίμενε και χτύπαγε τα χέρια
κρατούσε αντρίκεια το ρυθμό το βήμα του στ' αστέρια,
πάνω απ' του κόσμου τη βρωμιά να χτυπηθεί μαζί του,
σαν άγγελος της λευτεριάς να κόψει τη ζωή του.

Στις λάσπες πόρνες γίνονταν, ένα με τα γουρούνια,
άδικο, φτώχεια και καημοί, μπούκωναν τα ρουθούνια.
Μια βόλτα ήταν η ζωή σε μαύρο μονοπάτι,
που μάτωσε σαν έρωτας, γυμνός «στο γλαροπάτι».

Χτύπα του Χάρε να διαβεί, τη μοναξιά του πλήθους,
σφάξε την πίκρα την οργή και στη φωτιά του στήθους,
χτίσε βωμό με μάρμαρο ελπίδα να σκορπίσεις,
αετός σε νίκησε να λες,
... προτού να τον θερίσεις!!! ...

07.40' μμ.

Σάββατο 7 Ιουλίου 2012

5.45' π.μ. Αναχώρηση από βόλο.

7.30' π.μ. αποβίβαση στην εθνική οδό, διασταύρωση Λιτοχώρου. Έναρξη πεζοπορίας. ... Προσκυνήματος καλύτερα ...

8.30' π.μ. Στο Λιτόχωρο. Ένα πρώτο μπέρδεμα στο φαράγγι του Ενιπέα, με καθυστερεί ανεπανόρθωτα και με κουράζει αφάνταστα!!! Ο Ενιπέας όμως, θεϊκός!!! ... Ευτυχώς ξαναβρήκα το μονοπάτι. Είμαι πολύ κουρασμένος ήδη!

11.30' π.μ. Αδύνατο να συνεχίσω. Τελικά το σακίδιο είναι πολύ βαρύ! Στάση για ξεκούραση. Η κορυφή χάθηκε μέσα σε σύννεφα!!! ...

6.30' -7.00' μ.μ. Εξουθενωμένος στην κυριολεξία, φτάνω στο μοναστήρι του Αγίου Διονυσίου. Και κάτι σαν θαύμα, ο Νεκτάριος που ήταν υπεύθυνος για το περίπτερο της μονής, μου εξασφαλίζει τη διανυκτέρευση, αλλά μου προσφέρει και το φαγητό του που δεν το είχε φάει. Καταπληκτικά φασολάκια! Το ότι θα έβρισκα έναν «άνθρωπο» στον Όλυμπο, ε ουδέποτε το είχα φανταστεί! Μακάρι να μπορούσα κάποτε να του δείξω την ευγνωμοσύνη μου. Φοβάμαι πως δεν θα τα καταφέρω

Ξάπλωσα από νωρίς. Ο ύπνος στην απόλυτη μοναξιά σ' ένα τεράστιο βουνό, ήταν σαν του λαγού. Δέκα λεπτά ύπνος, δέκα λεπτά το νου μου. Αγριεύτηκα. Ευτυχώς τίποτα δεν με ενόχλησε όλο το βράδυ, παρά τις σχετικές μου ανησυχίες.

Κυριακή 8 Ιουλίου 2012

7.00-7.30' π.μ. Ξεκινάω απ' το μοναστήρι και το περίπτερο του Νεκταρίου, για τα Πριόνια. Ελπίζω τα πόδια μου να μη με προδώσουν.

9.00' π.μ. Στα Πριόνια. Ξεκούραση.

4.30-5.00' μ.μ. Φτάνω κατάκοπος στο καταφύγιο Ζολώτα. Εκείνο που με πικραίνει πιο πολύ, είναι που έμεινα από φιλμ κι από προνοητικότητα μη μείνω κι από μπαταρία στα κινητά μου, απέφυγα τη φωτογράφιση της διαδρομής του φαραγγιού. Αύριο θα δείξει αν ο κόπος πήγε χαμένος!!! Τελικά το βουνό ήταν πάρα πολύ δυσκολότερο απ' ότι φανταζόμουνα!!! ... Ειδικά ο **Μύτικας**, από δω από το καταφύγιο, μοιάζει ακόμα κι απειλητικός!!! ... Θα το κάνω όμως. Θέλω πάρα πολύ να κρεμάσω την **Ολυμπιακή Πάντεχνη Σημαία** για λίγο στην κορυφή!!! ... Τουλάχιστον μια απόπειρα θα την κάνω ...

Δευτέρα 9 Ιουλίου 2012

6.30' π.μ. Αναχώρηση από το καταφύγιο Ζολώτα.

9.00' π.μ. Σκάλα.

10.00' π.μ. Ζωνάρια.

11.11' π.μ. Μέσα από το Λούκι, επιτέλους στον **Μύτικα!!!** Η πραγματοποίηση ενός ονείρου ζωής!!! Εκπληκτικό! Ικανοποίηση απερίγραπτη! Συγκίνηση ανυπολόγιστη και ... χωρίς κανένα να τη μοιραστείς! ...

Η σημαία του « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ** », κυμάτισε για πρώτη φορά στο κατώφλι τ' Ουρανού, στον **Μύτικα** του **Ολύμπου!!!** ...

Περίεργη σύμπτωση; Πάνω στην κορυφή όταν έφτασα, ήταν δυο άνδρες. Το επίθετο του ενός, ήταν Τέλιος κι ο πατέρας του καταγόταν από το χωριό μου. Πολύ το χάρηκα πάντως!

3.00-3.30' μ.μ. επιστροφή στον Ζολώτα. Πλέον η αποστολή, προσωπικά θεωρείται απολύτως επιτυχής και ολοκληρωμένη. Από δω και πέρα, θα είναι απλώς επιστροφή!

Ο **Όλυμπος** που πάντα λάτρευα, με αντάμειψε πλουσιοπάροχα και μεγαλόκαρδα!!! ... Με κράτησε ακόμα και ζωντανό, σε πείσμα όλων γύρω μου και κυρίως, του Χάρου και της Ράνιας!!! Τους νίκησα!!! ...

Ταυτοχρόνως, μηδένισαν κι όλα τα κοντέρ!!! ... Τα μόνα λεφτά που μου μείνανε, είναι της επιστροφής!!! ...

Από αύριο μια νέα ζωή, χωρίς καμία πια υποχρέωση στο παρελθόν!!! ...

... Στο μηδέν!!! ...

Τρίτη 10 Ιουλίου 2012

Κι όπως όλες μου οι χαρές, δεν κράτησε παρά ελάχιστα!!! ...

5.45' π.μ. περίπου, αναχώρηση από το καταφύγιο Ζολώτα για την επιστροφή.

9.00' π.μ. περίπου, στα Πριόνια. Έχω πλυθεί, έχω αλλάξει και περιμένω να βρω κάποιο αυτοκίνητο να κατέβω στο Λιτόχωρο. Εκείνη την ώρα, βλέπω ένα περιπολικό (τζιπ) ν' ανεβαίνει στο πάρκινγκ. Στέκονται δίπλα μου κι ακούω τον οδηγό αστυφύλακα, να ρωτάει τον συνοδηγό Αρχιφύλακα «αυτός είναι»; Δεν έδωσα σημασία εκείνη τη στιγμή, γιατί δεν είχα και κανέναν λόγο να δώσω, καθόσον δεν απασχολούσα την αστυνομία. Μετά όμως γυρίζει και με ρωτάει «είστε καλά»; Ξαφνιαστήκα με την ευγένεια, χαμογέλασα και του απάντησα «καλά είμαι, αλλά αν με παίρνατε και προς τα κάτω, θα ήταν ακόμα καλύτερα»! που να 'ξερα τι έλεγα!!! ... «Πολύ ευχαρίστως» μου απαντάνε, «αλλά να τελειώσουμε πρώτα μια δουλειά που έχουμε, δεν θ' αργήσουμε». «Θα περιμένω» τους απάντησα. Μάλιστα μου 'κανε ευχάριστη εντύπωση, όταν έφτασε ένα ταξί κι ο αρχιφύλακας ήρθε προς το μέρος μου να μου πει πως δεν θ' αργούσανε! Κι εγώ που το πήρα σα να ήθελε ν' αποφύγω τα έξοδα!!! ... Κι όντως αν είχα λεφτά, θα το έπαιρνα το ταξί. Που να ήξερα όμως τι γινόταν. Σε λίγο ξεκινάνε και με παίρνουνε μαζί τους. Στο δρόμο, δεν μου απηύθυναν ούτε μια στιγμή το λόγο και πραγματικά, δεδομένης της προηγούμενης ευγένειας, με προβλημάτισαν κάπως αρνητικά. Όταν φτάσαμε στο Τμήμα, εκείνη τη στιγμή περνούσε και το λεωφορείο και τους παρακάλεσα εάν θέλανε, να συντομεύσουν λιγάκι για να το προφτάσω. Και τότε μου το σκάνε το μυστικό! «Μη βιάζεσαι, θα πάμε πρώτα λίγο από μέσα». Έμεινα άναυδος!!! ... κάτι συνέβαινε και

δεν είχα ιδέα! Μπήκαμε στο Τμήμα και αρχίσανε να με ρωτάνε για το e-mail, που είχα στείλει την Παρασκευή το βράδυ προς τις πρεσβείες και τους συλλόγους του δικτύου «Περραιβία». Παραξενεύτηκα! Ποια πρεσβεία ήταν αυτή που ενδιαφέρθηκε για μένα; Δεν ήταν δυνατόν! Και μετά από κάμποση ώρα και κάποια τηλεφωνήματα, μπαίνουν στο Τμήμα ο Άγγελος και η Ισμήνη ... Κατάλαβα! ... Στο τέλος τρόφιμος στο ψυχιατρείο!!! ... Γιατί όλοι αυτοί που ισχυρίζονται ότι με αγαπάνε, μου δείχνουν την αγάπη τους, καταστρέφοντάς μου τη ζωή;;; Κι εγώ πάντα υποχρεωμένος, να τους συγχωρώ γιατί είναι συγγενείς μου κι ότι μου κάνουν, μου το κάνουν για το καλό μου;;; ...

... Για το καλό μου ...

Ότι δε μπορέσανε να μου κάνουν τόσα χρόνια οι αστυνομικοί με τους εισαγγελείς, καταφέρανε να βάλουνε τους συγγενείς μου και την επιστήμη να μου το κάνουν!!! ... Και δυστυχώς, με την επιστήμη δε μπορώ να τα βάλω! Έχει το «επιστημονικό άλλοθι» και το αδιαμφισβήτητο «επιστημονικό αλάθητο»!!! ... Γύριζα από τον Όλυμπο, με την καλύτερη των διαθέσεων του τελευταίου καιρού! Είχα πραγματοποιήσει ένα όνειρο ζωής και μάλιστα, εμπλουτισμένο και με την έπαρση της **Ολυμπιακής Παντέχου Σημαίας**, ένα συγγενές και προσθετικό όραμα στο προηγούμενο!!! ... Σ' αυτή την προσπάθεια, είχα ξεπεράσει κάθε έννοια του εαυτού μου, από πλευράς σωματικής και ψυχικής αντοχής! Και τα είχα καταφέρει με τόση επιτυχία, κόντρα σε κάθε αντικειμενική μου αδυναμία!!! ... Γύριζα με σκοπό, το ξεκίνημα μιας νέας ζωής από το μηδέν, γιατί εκεί είχα φτάσει κατά τ' άλλα! Τα λεφτά που μου είχαν απομείνει, ήταν ίσα ίσα για το εισιτήριο της επιστροφής κι ένα πλαστικό σακουλάκι με κέρματα, που τα είχα μαζέψει για συλλεκτικούς λόγους. Μ' αυτά θα προσπαθούσα να ξαναξεκινήσω. Και τώρα, απογοητευμένος και πικραμένος απ' όλους αυτούς που μ' αγαπούν (!!!;;;), πίσω από τα κάγκελα της απομόνωσης του ψυχιατρείου!!!

Σας παρακαλώ πολύ, σας ικετεύω!!! ... Μη μ' αγαπάτε άλλο! Μη μ' αγαπάτε τόσο πολύ!!! ... Φτάνει!!! ... Η αγάπη σας μου κατέστρεψε την οικογένειά μου και την ίδια μου τη ζωή!!! ... Αφήστε με ήσυχο!!! ...

... Αφήστε με να ζήσω ...

Εισαγωγή στην κλινική Οξέων της Νέας Εφέσου.

Δηλαδή σήμερα, αντί να χαρούν που γύρισα υγιής, δυνατός και αισιόδοξος, με τιμωρούν επειδή δεν αυτοκτόνησα!!! ;;; !!! ;;; !!! ;;; Άρα ν' αυτοκτονήσω δεν θέλανε !!!;;; ...

... Τι θεϊκή επιστήμη!!! ...

... Κι αφού δεν το 'κανα, θα το κάνουν οι ίδιοι ...

Πριν το βραδινό, άρχισε το ... «χαπάκωμα»! ... Άντε να δούμε αν και πόσο θ' αντέξω! Αν μ' αφήσουν ν' αντέξω! Θα 'θελα να μπορούσα να γράψω όσα θα 'πρεπε, τώρα! Τώρα που έχω ακόμα τα λογικά μου. Αύριο ίσως να μην ξέρω τι μου γίνεται ... Ίσως αυτό που δεν έγινε στον Όλυμπο γιατί δεν ήθελα να γίνει, να το κάνουν όλοι εκείνοι που το προσδοκούσαν, στο ψυχιατρείο ...

Κι ήμουν τόσο χαρούμενος χθες!!! ... Αχ ρε Μαρία, που να 'ξερες (ή ξέρεις) που βρίσκομαι;;;!!! ... Λία (αργότερα έμαθα πως ήταν ... κατάσκοπος ασφαλίτισσα, φτου, αναρωτιόμουν κι εγώ γιατί μου την είχε πέσει), πήγε χαμένη η ωραία μας κουβέντα ...

Τετάρτη 11 Ιουλίου 2012

Το βάρος στο κεφάλι μου, δεν ξέρω αν είναι από την κούραση, ή το χθεσινοβραδινό χάπι.

Στο πρωινό, άλλο ένα χάπι. Σιγά σιγά, θα με καταντήσουν ζόμπι! Μέχρι να ξεκινήσει τη δικογραφία ο εισαγγελέας, θα 'χουν καταφέρει να με ξεκάνουν! Κι έτσι θα βουλευτούνε και τα ... ταξιτζίδικα βαπόρια ... Μ' έναν σπάρο δυο τρυγόνια, απαλλαγμένα από τις ευλογίες της ... ιατρικής επιστήμης!!! ... Που για το μεροκάματό της, δεν διστάζει να τρελάνει τον οποιονδήποτε! Πόσο μάλιστα όταν η εξυπηρέτησή της, αφορά εκτέλεση παραγγελίας δημοσίας αρχής!!! ...

... Μια καινούργια διαπλοκή για τα δεδομένα μου ...

... ΕΛ.ΑΣ. το μεγαλείο σου!!! ...

Πέμπτη 12 Ιουλίου 2012

Πολύ δύσκολο ξημέρωσε το πρωινό!!! Πρώτα μ' έναν παρατεταμένο ηλίθιο λόξυγκα, που όποτε το θυμάται ξαναρχίζει. Και δεύτερον, όλοι μου οι μυς ασήκωτοι κι ανίκανοι να λειτουργήσουν φυσιολογικά. Λες κι έχω φάει ξύλο από μια διμοιρία των ΜΑΤ!!! ... Ας ελπίσω, πως θα 'ναι απλώς περαστικά!!! ...

Όμως όλο το απόγευμα, έκανα πολύ άσχημους πυρετούς, κινητική αστάθεια και ευκοίλια. Η παγωμάρα όμως στην ψυχή μου, μάλλον έχει ελαττωθεί κάπως, από την απόφασή μου να σβήσω τους πάντες και τα πάντα απ' τη ζωή που δεν μου άξιζε! ...

Παρασκευή 13 Ιουλίου 2012

Το προσωπικό της κλινικής των οξέων περιστατικών στη Νέα Έφεσο της Κατερίνης, οφείλω να του αναγνωρίσω, ότι με προσέχει κάπως ιδιαίτερα λόγω της ... ασθενείας μου κι αυτό το τιμά!

Το μεσημέρι, είχα επιτέλους μια πιο ουσιαστική συζήτηση με τον Αντρέα τον γιατρό που με παρακολουθούσε. Τουλάχιστον ετούτη τη φορά, κάτι έστω ελάχιστα πρέπει να το κατάλαβε ... Άντε να δούμε ...

Το δεξί μου πόδι, ακόμα σαν κούτσουρο με δυσκολεύει πολύ. Στο Βόλο θα περπατούσα και δεν θα είχα τέτοια προβλήματα. Στο κελί 6 όμως, την απομόνωση της κλινικής 3 X 4 m, τι βόλτα να κάνεις; Μονάχα με το νου κι αυτή πια, με κάποια εγκράτεια! Τελικά στη φυλακή κι

... η Ελευθερία φυλακίζεται! ...

Ξαφνικά, μιαν αναμπουμπούλα στον διάδρομο. Γινόταν η εισαγωγή της φουριόζας Μάγδας!!! ...

Απόγευμα κι ο πυρετός 38,5°C. Μάλλον γαστρεντερίτιδα. Άντε να δούμε τι άλλο με περιμένει μέχρι ... να με ξεκάνουν!!! ... Ο πυρετός μετά από δύο χάπια, έπεσε. Το δεξί μου πόδι όμως, κούτσουρο. Όλο το βράδυ, μ' άφησε άπνο. Με δυσκολεύει πάρα πολύ, εξ ου και η παράξενη γραφή μου. Μόνο ξαπλωμένος μπορώ να γράψω ή να διαβάσω. Το πόδι, είναι το μόνο μου πρόβλημα υγείας αυτή τη στιγμή. Ελπίζω να περάσει γρήγορα.

Σάββατο 14 Ιουλίου 2012

4.00' - 6.00' μ.μ. Μια πολύ ευχάριστη και ... ανακουφιστική επίσκεψη από την Κατερίνα.

Τελικά τα καταφέρανε! Με σακατέψανε! Ο πόνος στο δεξί μου πόδι, κατά πάσα πιθανότητα για να μην πω απολύτως, οφείλεται στο χαλασμένο στρώμα του κρεβατιού της απομόνωσής μου. Σήμερα που τραβήχτηκα πιο εσωτερικά, κατάφερα και κοιμήθηκα και είδα κι όνειρα που μου αρέσανε. Δυστυχώς όμως, η ζημιά έχει γίνει και θα πάρει πάρα πολύ χρόνο να επανορθωθεί. Κι αυτό φάνηκε, όταν θέλοντας ν' αποφεύγω την προσπάθεια να τραβιέμαι στις άκρες του κρεβατιού για να κοιμάμαι, αποφάσισα να βάλω κάτω από το στρώμα στο σημείο που ήταν φαγωμένο και λιωμένο κι ερχόταν σε καταστροφική τριβή ο μηρός μου με τα σίδερα του κρεβατιού, την πετσέτα που είχα κρατήσει. Ο πόνος που ένοιωσα από το σήκωμα του στρώματος, ήταν απερίγραπτος!!! ... Έτσι εξηγείτε και η αδιαφορία όλων τους για τον πόνο μου! Τον προσδοκούσαν!!!;; ... Ήξεραν ότι θα προκύψει σίγουρα κι απλώς περιμένανε να γίνει η κατάσταση μη αναστρέψιμη!!!;; Τι να πω δεν ξέρω!!!;;

... Χμμμ!!! ... Ένας άντρας, που κοιτάζει πάντα μπροστά και περπατάει μονάχα προς τον Ουρανό, που θα μπορούσε τάχα, να βρει τη γυναίκα του!!!;;

Μια γυναίκα όμως, που από τη φύση της, κοιτάζει και σκαλίζει συνεχώς τα χώματα, πάντα δεν βρίσκει για την όρεξή της, ... σκουπίδια και σκουλήκια!!!;; ...

Παράβλεψη της ανορθογραφίας στο επόμενο.

«Ανήρ ερώμενος τον Ουρανό, διάγει οδόν άνευ περιττών γυναικών.

Ανήρ ερώμενος περιττών γυναικών ουδέ ορά και ου λάβει χάριν εκ του Ουρανού!»

«P»

Όσο τον Ήλιο θα κοιτάς,
θα βλέπεις το στρατί μου.
Στην πλάτη μου τις μαχαιριές
που φύτεψες καλή μου.

Μα όσο κι αν ψάξεις στο στρατί,
το αίμα δεν θα στάζει,
σταλιά σταλιά στη χούφτα μου
μαζεύω να με γιάνει.

Θέλησες τόσο να με δεις
να με νικά ο χάρος,
μα όπως βλέπεις στον τορβά
την κεφαλή του έχω.

Σύρε λοιπόν στο δρόμο σου
της λησμονιάς της πίκρας.
Δεν έκαναν τα χείλη σου (λεπρά)
να σμίξουν στα δικά μου ...

Όσο στον Ήλιο θα κοιτάς
θα βλέπεις το στρατί μου
κι αν θέλεις θα φυλλομετράς
τα πάθη μου καλή μου.

Στην πλάτη μου τις μαχαιριές
που κάρφωσες με λύσσα,
να με 'βρει ο Χάρος δυο φορές
με δόντια και με νύχια.

Μα όσο κι αν ψάξεις δεν θα βρεις,
σταγόνα απ' την καρδιά μου,
με πάλεψε όπως ήθελες να δεις
κι ένοιωσε τη γροθιά μου.

Μ' αφού αντρειωμένοι και οι δυο
δεν θέλαμε τον άλλο
αγκαλιασμένοι στο βουνό,
χορέψαμε έναν μπάλο!

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Με αφορμή τον εορτασμό όπως 5^{ης} επετείου από όπως εμπνεύσεως του « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ** » όπως 19/20 Ιουλίου 2007, πραγματοποιήθηκε από τον **ΠΡΟΣΩΡΙΝΟ** του **ΠΡΟΕΔΡΟ (Π.Π.Ο.Π.)** ΑΝΤΩΝΙΟ Μαρτίνη του Κωνσταντίνου προσωπική αναρριχητική αποστολή στο υψηλότερο σημείο όπως Ελλάδας, τον **Μύτικα** του **Ολύμπου** (2.917 m). Η αποστολή, λόγω των αντικειμενικών δυσκολιών από την έλλειψη όπως απαραίτητης τεχνικής υποδομής και εμπειρίας, κατέστη επίπονη και εξαιρετικά κοπιαστική! Το ψυχικό σθένος όπως και η διακαής επιθυμία ενόψει των γενεθλίων του **Ο.Π.**, να στηθεί οπωσδήποτε και να κυματίσει στον **Μύτικα** η **Ολυμπιακή Πάντεχνος Σημαία**, στο σημείο δηλαδή απ' όπου θα γίνεται και η αφή όπως φλόγας των «**ΑΓΩΝΩΝ του Ο.Π.**», ισοπέδωσε αποφασιστικά κάθε εμπόδιο και με σχεδόν αυτοθυσιαστική ορμή, τη Δευτέρα 9 Ιουλίου 2012 ο **Π.Π.Ο.Π.** αναρριχόμενος μόνος του από το Λούκι, πατάει το πόδι του στον **Μύτικα** όπως 11.11' π.μ., όπου και στήνει για πρώτη φορά, την **Ολυμπιακή Πάντεχνος Σημαία!!! ... « ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ » ΧΡΟΝΙΑ ΣΟΥ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ!!! ...**

Τέλος, εκφράζονται από καρδιάς οι βαθύτερες ευχαριστίες στο Νεκτάριο, υπεύθυνο του τουριστικού περιπτέρου όπως μονής του Αγίου Διονυσίου, καθώς και στη Μαρία, υπεύθυνη του καταφυγίου Ζολώτα, για την πολύτιμη ηθική και πρακτική όπως συμπαράσταση στην αποστολή, όπως πολύ καλά οι ίδιοι γνωρίζουν.

3.25' π.μ.

Πρωινή συνάντηση με τους γιατρούς ... Επέμεινα και ξαναεπέμεινα, να δω την εισαγγελική παραγγελία, καθώς ως άμεσα ενδιαφερόμενος, έχω δικαίωμα ειδικότερα δε, εφόσον οι έως τώρα εξετάσεις, δε γνωρίζω να μ' έχουν βγάλει ως «μη σώας τας φρένας»! Τελική διαπίστωση: είτε το παρατραβάνε για να βγάλουν το μεροκάματο τους από το ΙΚΑ μου, ή είναι πουλημένοι στην αστυνομία, εν όψει της επικείμενης διαδικασίας. Σίγουρα πάντως και σε κάθε περίπτωση, η στάση τους είναι εξαιρετικά ΥΠΟΠΤΗ!!! ... Εκτός κι αν θέλουν φακελάκι και δεν τολμούν να μου το εκστομίσουν, γιατί γνωρίζουν τι θα επακολουθήσει! ...

Άααα, φυσικά αρνήθηκαν με απίστευτη αμηχανία να μου επιδείξουν την εισαγγελική παραγγελία!!! ...

Επίσκεψη από την Κατερίνα και τηλέφωνο από τον Θανάση.

Η συμπεριφορά του προσωπικού της κλινικής των οξέων, μ' έχει σκλαβώσει!!! ... Η εμπιστοσύνη και η συμπάθεια που μου δείχνουν πλέον, είναι άνευ προηγουμένου και με κάνει να αισθάνομαι απέναντί τους πραγματικά υποχρεωμένος! ... Να 'ναι καλά τα παιδιά!!! ... Αν αλήθεια!!! ...

Πλούσιο το χαπάκωμα απόψε! Δεν ξέρω αν είναι απ' αυτό ή από την αλοιφή της Κατερίνας, πάντως το πόδι άρχισε να βελτιώνεται! Δεν ξέρω επίσης αν και η νύστα είναι απλώς συμπτωματική, ή αποτέλεσμα του πλούσιου χαπακώματος!!! ... Πάντως θα προσπαθήσω να την εκμεταλλευθώ ...

«Στον Μύτικα»

... Κι όμως ...

... Κανένας απ' τους δυο μας, δεν ήθελε να ... χαλάσει τον άλλο!!! ...

Δευτέρα 9 Ιουλίου 2012 και ώρα 11.11' π.μ., ο Λύκος είχε πατήσει το πόδι του στην κορυφή. «Στο κατώφλι τ' Ουρανού», όπως την έλεγε ο ίδιος!

Κοίταξε γύρω του, αλλά ο λεβέντης δεν είχε φτάσει ακόμα. Ήτανε σίγουρος όμως, ότι όπου να 'ταν θα εμφανιζόταν. Ποτέ του δεν είχε αποφύγει «ραντεβού θανάτου», πόσο μάλλον τώρα, που αυτός ο ίδιος ο λεβέντης το είχε αποζητήσει και κανονίσει! ... Αφού λοιπόν υπήρχε χρόνος αρκετός ακόμα, άρχισε να κάνει τις προετοιμασίες του για το χτύπημά τους. Έβγαλε πρώτα από το μικρό μαύρο σακίδιο, τη σημαία του « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ** ». Την ξεδίπλωσε με ευλάβεια, τη φίλησε στοργικά και την έδωσε στον μικρό ιστό της πατρικής ελληνικής σημαίας, που καρφωμένη γερά στο βράχο, θαρρούσες πως διαλαλούσε στην οικουμένη, αγέρωχα κι υπερήφανα, την πολιτισμική κορωνίδα, του μοναδικού κι εξαιρετικού ελληνικού λαού!

Είχε ακόμα χρόνο. Παραμέρισε το μαύρο σακίδιο σε μια άκρη κι έβγαλε από μέσα ένα σφυράκι κι ένα κατσαβίδι. Ταχτοποίησε μαζί με το σακίδιο και τον ξύλινο σύντροφό του, σε όλες τις πεζοπορίες της τελευταίας δεκαετίας. Το ξύλινο μπαστούνακι από πλατανόκλαδο, τον Ερμή όπως τον είχε ονομάσει, που επειδή έτσι έμοιαζε, τον είχε σκαλίσει υποτυπωδώς, σαν ένα καλοκάγαθο φίδι.

Έπιασε λοιπόν το σφυράκι και το πράσινο κατσαβίδι, διάλεξε δυτικά της σημαίας και μερικά μέτρα πιο κει, μία λεία επιφάνεια στο βράχο κι άρχισε να σκαλίζει το μονόγραμμα των επομένων χιλιετιών, το μονόγραμμα του « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΥ ΠΑΝΤΕΧΝΟΥ** ». Ο βράχος όμως ήταν σκληρός και δεν θα προλάβαινε να το ολοκληρώσει όπως ακριβώς ήθελε. Ίσως κάποια άλλη φορά ...

Και να που η ώρα είχε φτάσει ίσα ίσα! ... Το ζεστό αεράκι και το κρώξιμο των κορακιών, σήμανε τον ερχομό του. Δεν χρειάστηκε καν να κοιτάξει γύρω του. Μονάχα ένα αμυδρό χαμόγελο ικανοποίησης σχηματίστηκε στα χείλη του Λύκου. Μάζεψε τα εργαλεία, τα 'βαλε πάλι στο μαύρο του σακίδιο, το ταχτοποίησε, τίναξε τις σκόνες από πάνω του, αυτές που 'χαν κολλήσει απ' το σκάλισμα κι όταν ένοιωσε απολύτως καθαρός, έτοιμος σήκωσε το κεφάλι του να δει το λεβέντη.

Ανάμεσά τους ο ιστός με τις σημαίες. Ο Λύκος στ' ανατολικά κι ο Χάρος δυτικά. Κοιταχτήκανε ώρα μετρώντας προσεχτικά ο ένας τον άλλο. ήταν αδύνατο να κρύψει ο Λύκος απ' τα μάτια του, το θαυμασμό για τον αντίπαλό του! Δε χόρταινε να τον καμαρώνει! Αυτός ήταν αντίπαλος! Ψηλός, του 'ριχνε δυο τρία κεφάλια! Οι πλάτες του τεράστιες, πρόδιδαν την ακατανίκητη ορμή του. Τα κόκαλά του κατάλευκα και πεντακάθαρα, ... διαφορετικά, δεν θα τον έκανες για πάνω από τριάντα χρονών. Κι ήτανε σκεπασμένος, με την επίσης πεντακάθαρη και κατάμαυρη, βελούδινη κι ανάλαφρη κάπα του, που κυμάτιζε που και που με τ' αεράκι.

Και πίσω του ακριβώς, ένα μοναδικό και εκπληκτικό θέαμα! Καμιά σαρανταπενταριά κοράκια, γραπωμένα στην κόσα του και μ' έναν τέλειο συγχρονισμό στο φτερούγισμά τους, καταφέρνανε και του την κρατούσαν ολόρθη σαν παραστάτη του!

Κι όμως, ακόμα και στις άδειες κόγχες του προσώπου του Χάρου, ήταν ζωγραφισμένο ένα ανάμεικτο συναίσθημα απορίας και θαυμασμού, τόσο από το κουράγιο του Λύκου που στεκόταν ήρεμα απέναντί του, με την αποφασιστικότητα και την υπερηφάνεια του, όσο κι απ' την απόλυτη αμηχανία που του δημιουργούσε αυτή η κατάσταση, καθώς δεν έβρισκε ούτε έναν προφανή λόγο, έστω έναν ελάχιστο που να δικαιολογούσε το αίτημα εκείνης/νων, να χτυπηθεί με το Λύκο και μάλιστα, για χάρη της/ους!!! ...

Όπως και να 'χε όμως, ο χρόνος της αμηχανίας είχε τελειώσει και για τους δυο κι η ιεροτελεστία, έπρεπε ν' αρχίσει. Ο Χάρος, παλεύει με τον καθένα κατά πως του αναλογεί. Άλλοτε με υποκρισία και ύπουλα, με χυδαιότητα και αγένεια, άλλοτε ωμά και κάμποσες φορές αντρίκια ή και μεγαλόκαρδα για κείνους τους εξαιρετικούς ανθρώπους, τους ελαχίστους που αξίζουν αμέριστα το σεβασμό μας!

Συμφωνήσανε λοιπόν με τα ... βλέμματά τους, να παλέψουν αντρίκια και πλησιάσανε κι οι δυο τους στον σιδερένιο ιστό με τις σημαίες. Έβγαλ' ο Λύκος το μαύρο κοντομάνικο μπλουζάκι κι έμεινε γυμνός από τη μέση και πάνω. Το ίδιο έκανε κι ο Χάρος. Κατέβασε την κάπα και την έδεσε κόμπο στη ραχοκοκαλιά του πάνω απ' τη λεκάνη. Ύστερα κοιταχτήκανε κι απλώσανε τ' αριστερά τους χέρια μπροστά, πιαστήκανε από τους καρπούς, αλλά βάζοντας ανάμεσα σαν άξονά τους, τον κάθετο ιστό των σημαίων. Έπειτα με βήματα αντρίκια, αρχίσανε να περιστρέφονται δεξιόστροφα, γύρω απ' τον ιστό. Μία φορά για τον ζωοδότη Ήλιο, μία για τη μάνα Γη και μία για τους εαυτούς τους.

Μόλις τελείωσε ο χορός, σταθήκανε για λίγο όρθιοι σαν απόδοση τιμής του ενός προς τον άλλο κι ύστερα, χωρίς ποτέ να λύσουνε τ' αριστερά τους χέρια, χαμηλώσανε τα κορμιά τους, έβαλαν σε θέση μάχης τα πόδια τους και περιμέναν την κατάλληλη στιγμή για το χτύπημά τους. Κι αυτή άργησε, ήρθε μονάχα τ' απόγευμα όταν ο Ήλιος είχε γείρει αρκετά και κάποια στιγμή που στράβωσε τα μάτια του Λύκου, ο Χάρος βρήκε την ευκαιρία. Σήκωσε γρήγορα το δεξί του πόδι και κατάφερε μια πάρα πολύ δυνατή κλωτσιά, στη μέση του Λύκου. Μα πριν προλάβει καν να ξαναπατήσει το πόδι του στον βράχο, ο Λύκος του 'χε καταφέρει κι αυτός, μία ατσαλένια γροθιά στο στόμα, σπάζοντάς του δυο δόντια. Της λησμονιάς και της λήθης! ...

Κοιταχτήκανε κι δυο με θαυμασμό ο ένας για τον άλλο. Η μάχη, μόλις είχε τελειώσει για τους δυο τους. Λύσανε τους καρπούς των αριστερών τους χεριών απ' τον ιστό των σημαίων και δώσανε τα δεξιά για τον αποχαιρετισμό τους. Αγκαλιαστήκανε, ντυθήκανε, παίρνει ο Χάρος την αιωρούμενη κόσα με τα κοράκια του και δίνει μια βουτιά στον αέρα προς τα δυτικά. Μόλις έφτασε στη Σκάλα, έστριψε νοτιοανατολικά προς το Πήλιο. Μάλλον άλλη/οι είχε/αν σειρά πια!!!

05.40' μ.μ.

9.00' π.μ. Στο Νοσοκομείο της Κατερίνης για το πόδι. Φαρμακευτική αγωγή κι αν δεν βελτιωθεί ως την Παρασκευή, επανέλεγχος.

Γενικότερα, όσο περνάει ο καιρός, μάλλον η πιθανότητα του σεναρίου να είναι από πίσω η αστυνομία και το κύκλωμα στο Βόλο, δυστυχώς εδραιώνεται!!! ... Υπάρχουν απλά αναπάντητα ερωτήματα:

- Αφού δεν είμαι ασθενής, γιατί με κρατάνε;
- Αφού δεν ανέβηκα με σκοπό την αυτοκτονία, πως δικαιολογείται η εισαγγελική παρέμβαση; Υπήρξε έστω και απλή απόπειρα αυτοκτονίας;;;
- Αν ήθελα ν' αυτοκτονήσω, δεν θα το είχα κάνει; Τι θα με εμπόδιζε εκεί που ήμουν;
- Γιατί ο εισαγγελέας δεν ενδιαφέρθηκε πριν τον εγκλεισμό μου, ν' αποκτήσει προσωπική αντίληψη για το άτομό μου;
- Γιατί η κλινική άργησε μια εβδομάδα να ενδιαφερθεί για το πρόβλημά μου στο πόδι ή στη μέση;
- Τέλος όλο αυτό το σκηνικό, δεν μοιάζει σα να με τιμωρούν που δεν αυτοκτόνησα; Άρα αυτό προσδοκούσαν!!!!;;;

4.00' μ.μ.

Και σμίγουν τα βλέφαρα,
βαριές αλυσίδες στο κωδωνοστάσι.
Δάκρυα και μοιρολόγια τελεύουν,
αύριο ξημερώνει μίαν άλλη πάλι μέρα.

Μια χούφτα φίδι ριγωτό περίστροφο,
λιώνει στα νύχια του αετού καταβροχθίζεται.
Λευκό περήφανο κεφάλι κίτρινο ράμφος,
χρυσά φτερά κι ο κόσμος σαν δικός του.

Κρώζει το θρίαμβο κι απλώνει' αγκαλιά,
δυο τρία τέσσερα χτυπήματα και πάνω.
Στη γαλήνη των αιθέρων και στη λευτεριά,
στη μοναξιά την τόση από γλύκα νέκταρ.

Αυλακωμένες θύμισες ρυάκια απλά,
αγάπης θύελλες μιας χούφτας νέφη τώρα.
Γλυκό αεράκι μαγικό ουράνιο τόξο να 'μια,
γλίτωσα θέλω να πιστεύω θέλω να ζήσω!!! ...

4.40' μ.μ.

Κατά περίεργο τρόπο, απόψε μου αφήσαν το φως αναμμένο.

«Στον Μύτικα, η συνέχεια»

... Και τον ρωτούσαν: «Γιατί ανέβηκες;» ...

... Ήτανε όνειρο ζωής!!! ... Ο ΛΟΓΟΣ ΜΟΥ! ...

Τον κοιτούσε μέχρι που τον έχασε από τα μάτια του. Στο Βόλο ένοιωθε, ή ήθελε να νοιώθει, πως κάποια ή κάποιος, δεν θα τα κατάφερνε.

Ο Λύκος ήξερε να παλεύει αντίπαλο, με σεβασμό στον αντίπαλο και με θαυμασμό ενίοτε. Ήξερε, πως ένα αξιοπρεπές Τέλος, μια ξεχωριστή μάχη σαν εκείνη στο κατώφλι τ' Ουρανού, απαιτούσε μία καταρχήν αξιοπρεπή πορεία και στάση ζωής. Και μιαν αξιοπρεπή ζωή, διαπνέεται σαφώς και με μια ψυχική ομορφιά και κάλλος. Τούτα τα στοιχεία θεωρούσε ο Λύκος, πως δίνανε νόημα στη ζωή, μετουσιώνοντάς την σ' έναν αξιόλογο χαρακτήρα, ο οποίος κάνει γενικώς τις ζωές τέτοιων ανθρώπων να ξεχωρίζουν. Από τις καλύτερες εκείνων των Δαιμόνων που βρίσκονται μεταξύ θεών κι ανθρώπων, μέχρι τις χειρότερες. Εκείνες που αναλώνονται μονάχα στην πιο ταπεινή πια και κενής πνευματικού περιεχομένου δραστηριότητα, την ηδονή! ... Τη ζωώδη φυσιολογική ηδονή και ακόμη χειρότερα δυστυχώς, της στιγμιαίας σεξουαλικής απόλαυσης. Το σεξ για το σεξ ...

Και τέτοιου χειρίστου είδους ζωές, ήταν παντού και πάμπολλες! Μόνο στο Βόλο ήξερε ο Λύκος υπέρ αρκετές! Και ειδικά κάποιας ανάξιας λόγου, με τους κάποιους της χειρότερους κι απ' αυτή την ίδια! ... Αλλά θα 'λεγε ίσως κανείς, πως με κακεντρέχεια ή χαιρεκακία θυμήθηκε ο Λύκος την παροιμία, «ο όμοιος στον όμοιο κι η κοπριά στα λάχανα»; Ίσως;! ...

Σε τέτοιες ζωές λοιπόν, σαν έπεφτε ο θεριστής, δεν πρόφτανε να θερίζει. Και το 'κανε με τόση επιμέλεια, μαεστρία και φινέτσα, με τόσο όμορφο κι ευσυνείδητο τρόπο! Όταν αποφάσιζε να καθαρίσει έναν τόπο, θέριζε μέχρι και το τελευταίο αγριόχορτο στα διαργώματα και στα ξακρίσματα. Επαγγελματίας κανονικός και σοφός! Γνώριζε πάρα πολύ καλά, πότε ένας τόπος, έπρεπε να καλλιεργηθεί και πάλι από την αρχή, χωρίς αγριόχορτα, ζιζάνια, κανναβούρια και παπαρούνες ... Και προφανώς για να κατευθυνθεί προς το Βόλο, μάλλον για θέρισμα θα πήγαινε! Κάποια στιγμή, θα το μάθαινε κι ο Λύκος ...

Αφού λοιπόν χάθηκε στον ορίζοντα, μάζεψε τη σημαία, το μαύρο σακίδιο, τον Ερμή και πήρε το μονοπάτι για τη Σκάλα. Δύσκολο γι' αυτόν και ειδικότερα με την ανεπαρκέστατη υλικοτεχνική εμπειρία. Τα κατάφερε όμως ο Λύκος. Πέρασε ένα δυο Μυτίκια, κατηφόρισε με πολλή προσοχή την επικίνδυνη Πλάκα, πέρασε την Κακόσκαλα κι όταν επιτέλους έφτασε στο μονοπάτι της Σκάλας, κάθισε ν' ανασάνει.

Μέχρι εκείνη τη στιγμή ο κυνηγός, είχε συγκρατήσει με πολλή μαεστρία, όλη του τη συναισθηματική φόρτιση της αποστολής του κι αυτό, για να μη χάσει ούτε στο παραμικρό την προσοχή του απ' το στόχο, καθώς θα μπορούσε ν' αποβεί μοιραίο! Καλός κυνηγός! Εκεί όμως που ξαπόσταινε τώρα, στη σιγουριά της Σκάλας και κοιτάζοντας πίσω του τα βράχια κι αναμετρώντας το κατόρθωμά του, ε δικαιολογημένα πια, λευτέρωσε από το βάρος την ψυχή του κι άνοιξε την καρδιά του διάπλατα. Κι άφησε και τα δάκρυα της συγκίνησης να τρέξουν!

- Τα κατάφερα θεέ μου, τα κατάφερα! Τους ξεπέρασα μάλλον για πάντα. Αν μπορούν τώρα ας κάνουν κάτι σπουδαιότερο στη ζωή τους, κάτι πιο αξιοζήλευτο από την προστυχιά τους.

Έβλεπε και ξανάβλεπε το κατόρθωμά του και γέμιζαν τα πνευμόνια του μ' υπερηφάνεια! Είχε πραγματοποιήσει ένα όνειρο ζωής, έναν πραγματικό άθλο για τα δικά του δεδομένα. Γιατί, καθημερινά βεβαίως ανεβαίνουν στο κατώφλι τ' Ουρανού εκατοντάδες άνθρωποι κι από κάθε γωνιά του πλανήτη και δεν είναι πλέον η ανάβαση από μόνη της ένας άθλος, έστω και με τον σημαντικό βαθμό δυσκολίας της. Την ξεχωριστή της σημασία για τον καθένα, την αποκτά μονάχα μέσα από το Λόγο της ανάβασης, τη βασική αιτία της ...

... Κι απόδειξη, με τη δύναμη που πήρε απ' το κατόρθωμά του, τους επόμενους δυο μήνες, άντεξε ότι δεν θα άντεχε ποτέ στη ζωή του!!! ... Τη σκλαβιά

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Στην υψηλότερη κορυφή της Ελλάδας, στον Μύτικα του Ολύμπου (2.917m), τη Δευτέρα 9 Ιουλίου 2012 και ώρα 11.11' π.μ., το «**ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ**», υπό του **ΠΡΟΣΩΡΙΝΟΥ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΑΝΤΩΝΙΟΥ Μαρτίνη του Κωνσταντίνου**, στα πλαίσια διοργανώσεως ατομικής αναρριχητικής αποστολής, ύψωσε για πρώτη φορά την **Ολυμπιακή Πάντεχνη Σημαία** του στην κορυφή, με αφορμή τον εορτασμό των πέμπτων γενεθλίων από της εμπνεύσεως του στις 19/20 Ιουλίου 2007.

«ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ» ΧΡΟΝΙΑ ΣΟΥ ΚΑΛΑ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ!!!

Σάββατο 21 Ιουλίου 2012

«Γαλιάντρα»

Στα κυπαρσόκλαδα πετάς αερικό,
το νου στις γάτες στους αετούς.
Με τσαχπινιά κι αφέλεια μικρό,
μη σπαταλάς τα όνειρά σου στους καιρούς.

Άνοιξ' τα μάτια σου γιατί θαμπά
πότερο εκείνα του μυαλού του νου.
Ξέφυγε τις κακοτοπιές μακριά,
δεν έχει γυρισμό στο ρου του ποταμού.

Κι αν μεγαλώσεις κάποτε πουλί,
σου 'υχομαι μια αγκαλιά στοργή,
χωρίς αγκάθια να σου παίζει το βιολί,
ρυθμούς νανούρισμα της μάνας σου φιλί! ...

1.10' π.μ.

Δευτέρα 23 Ιουλίου 2012 / 2.45' π.μ.

«Περιμένοντας τη βροχή»

... Πίσω απ' τα κάγκελα, μονάχα η νύχτα ...
... Μέσα στη νύχτα η βροχή ...

Ένα βαθύ κι αγέρωχο μπουμπουνητό, κατακύλησε από την βορειοανατολική πλευρά του Ολύμπου, βροντοφώναξε την παρουσία του στις ευλογημένες κολώνες του Δίου κι απλώθηκε αργά, στον κάμπο της Κατερίνης.

Το αεράκι αυτό το ενίοτε πειραχτήρι της φύσης, στο πέρασμά του απ' το χαλασμό, έκλεψε γρήγορα γρήγορα μια χούφτα μουσκεμένης καλαμιάς, μ' εκείνη την πολλή χαρακτηριστική της μυρωδιά και περνώντας από το κελί μου το 6, μου την πέταξε μέσα για να με προετοιμάσει!!! ...

Μα μόνο την όρεξη μου άνοιξε. Μια μικρή μπόρα ήταν και πέρασε! ...

Τρίτη 24 Ιουλίου 2012 / 2.50' μ.μ.

«Αγαπημένη Λευτεριά»

Σου 'γραφα όνειρα, ελπίδες και θαύματα
κι εσύ δε γυρνούσες να δεις.
Τραγούδια, ύμνους σαν από κρύσταλλα πως
ξεχυλλούσε η φωνή μου!!! ...

Μα συ δεν άκουγες, ούτε που έβλεπες
στη θαλπωρή σου κρυμμένη, Γιατί;;; ...

Έλα αγάπη μου, δώσ' μου το χέρι σου
σφίξε μου τούτη την κόψη! ...
Να λυτρωθούν οι κατάρες μου,
να μαλακώσει η ψυχή μου.

Στέγνωσε το αίμα και κάν' το μου δάκρυ σου,
μέσ' τη σκλαβιά μου μ' αφήνεις, Γιατί;;; ...

3.10' μ.μ.

Τετάρτη 25 Ιουλίου 2012 / 9.45' μ.μ.

«Κενό»

2 Μαΐου, περνώντας έξω από την εκκλησία του Αι Θανάση, δεν άντεξα. μπήκα μέσα και ξέρασα τα σωθικά μου στο τραπέζι που υπέγραφα την άδεια του γάμου μου ...

Απ' έξω περίμενε το ταξί της ΤΑΕ 7380. Κοινή σκυλόφατσα, θα περάσεις; Πέρασα κι ήταν η μόχα πιότερη! Έφτυσα και ξέρασα στη σκυλόφατσα της ταξιτζούς, στο νυφικό που σκυλοβρωμούσε ψέμα και σπέρ...

Μόνος από τότε ... Μια σβήστρα να τα σβήσω όλ' αυτά, μονάχα αυτά!!! ...

... Μονάχος ...

Δευτέρα 30 Ιουλίου 2012

ΚΑΓΚΕΛΑ

Κι ανάμεσα από τόσα πλεγμένα κάγκελα,
αραιά και μυριάδες στο κορμί και την ψυχή,
κοιτάζεις να 'βρεις ένα διάβα, ένα μικρό δα.
Να το πορπατήσεις ωρέ, να το μυρίσεις,
όπως κείνες τις μέρες στο Μοριά, στη Ρούμελη.
Να γίνεις ένας κουρνιαχτός με τα σκονιά τ' αλόγων,
με τα φτερά των γλάρων να κατακάθεται και
να γεμίζουνε λευκό και μπλε οι βραχονησίδες!

Μια γωνιά μωρέ γυρεύω να ξαποστάσω λίγο,
να λαμνοκοπήσω στις αράδες μου και να μεθύσω,
μοναχικός να γεμίσω και να πάρω απ' το γύρω μου,
μα κι αυτό ακόμα στο ... κελί, είναι πολυτέλεια!!! ...

Γιόμισε μύγες πάλι γύρω μου και φεύγω, πριν να ...
... μυρίσω σαν ψοφίμι!!! ...

Πέμπτη 2 Αυγούστου 2012

Όλο το πρόβλημα στις λύσεις, είναι η μονομερής προσέγγιση στο πρόβλημα. Η σχεδόν επιτηδευμένη παράβλεψη, της αναγκαιότητας του συνυπολογισμού του αντιθέτου, του συμπληρωματικού! ...

Οπότε όσον αφορά το Ολυμπιακό κίνημα, θα πρέπει πάντοτε για τον απώτερο στόχο του υγιούς νου στο υγιές σώμα, να λαμβάνονται εξίσου υπόψη « **ΟΛΥΜΠΙΑΚΟ ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** » και **Ολυμπιακοί Αγώνες!** ...

Σε μια βραδιά να κόλλαγα,
στο 'να σου στήθος τη Σελήνη,
στ' άλλο το Ζέφυρο αφρισμένο,
ακράτητους σε παραλήρημα ερωτικό! ...

Και στο κορπάδι των ποδιών σου,
στη σμίξη της αλήθειας του πόθου και του φόβου,
αμέθυστο πολύτιμο βαθιά στην ήβη να καρφώσω,
μια νύχτα σαν και τούτη τη ... λαμπρή!!! ...

Επικεντρωνόμαστε στο σημειακό Άπειρο/επιστήμη, αντί στο απειρικό χωρικό, με συνέπεια, να μη μιλάμε πλέον για επιστήμη!

Η επιστήμη, θα πρέπει να διευρύνει το απειρικό χωρικό για να είναι επιστήμη, διαφορετικά, είναι αναμασουλισμός! Γι' αυτό και επιστήμονας θαρρώ, θα έπρεπε να λέγεται εκείνος που με μια ευρύτατη θεώρηση του απειρικού χωρικού, βασανίζεται ακόμα με «γιατί;».

Σύντηξη γνώσεων όχι στοχοποίηση.

Μετακίνηση στη Βραχείας

Τετάρτη 8 Αυγούστου 2012

«ΡΟΥΛΑ»

Έριξα μια βατινιά στη βραδιά την παίχτρα.
Και κόλλησα στο στήθος σου δεξιά σα βδέλλα τη Σελήνη.
Στ' άλλο ζερβά, το Ζέφυρο σαν ξαναμμένο λιανοπαίδι!
Και τ' αμόλησα ανεύθυνα, σ' ερωτικό μας παραλήρημα!!! ...

Και στο κορπάδι των ποδιών σου, στο μαύρο δάσος,
στη σμίξη του πόθου, της αλήθειας, του φόβου και του πάθους,
πολύτιμο αμέθυστο βαθιά σου κάρφωσα στην ήβη! ...
Κι «ευχαριστώ» μου είπες, τούτο ζητάω μια ζωή!!! ...

Και μου 'ρθε να σε φιλήσω, να σ' ευλογήσω ίσως, μα ...
«τούτο ζητάω μια ζωή!!! ...»; Δεν είναι λίγο τόσο τσούλα;
Σήκωσα τα μάτια μου να δω τον Ουρανό τ' αστέρια
κι ήταν ακριβώς εκεί, όπως «ακριβώς το ζητούσε μια ζωή!!! ...» ...

Πέμπτη 9 Αυγούστου 2012

«ANNA»

Άννα,
σ' αρέσει η ζωή, το κόκκινο στα δυο σου χείλη;
Ή μήπως είναι μια στιγμή, που τη γυρεύεις στο καντήλι;

Άννα,
θέλεις να έρθεις πιο κοντά, κει που το τζάκι αναμμένο;
Στο 'να σου χέρι δυο ποτά στ' άλλο το χθες κομματιασμένο;

Άννα,
κράτα τα δάχτυλα σφιχτά, μην το φοβάσαι το σκοτάδι,
πάρε τον τώρα αγκαλιά, πριν ξημερώσεις δίχως χάδι!

Άννα,
πότισε με το στήθος σου, όσα από κείνα έχεις ξεχάσει,
λίγος ο χρόνος τι θαρρείς, πως δε μπορεί να προσπεράσει;! ...

Παρασκευή 10 Αυγούστου 2012 / 8.45' π.μ.

Ποιος είπε ότι το σκοτάδι, είναι η έλλειψη του φωτός;;;!!!

Κι αν σας έλεγα, ότι στις σκοτεινές πλευρές του Απειρου, απλώς χάνει τη φωτεινή του ιδιότητα παρά την αυτονόητη παρουσία του, πως θα σας φαινότανε;;;!!! ...

Η θεώρηση αυτή δε, καλύπτει απολύτως και την απαραίτητη πληρότητα που πρέπει να ενυπάρχει στο χώρο, για να μιλάμε ταυτόχρονα και για την πληρότητα του ΑΠΕΙΡΟΥ!

Επομένως, το σκοτάδι, δεν είναι παρά το φως χωρίς τη φωτεινή του ιδιότητα! ... Χμμμμ, που ίσως θα μπορούσε να μετρηθεί ως θερμότητα, από την τριβή στα προσκρούόμενα σώματα! Ίσως!; ... Υπολογισμένης της σκιάς ως σχήματος × κάποιας σταθεράς ή συνθήκης;;; ...

Άρα το φως, κάλλιστα δε μπορεί να είναι υλικό; Συνεπώς και το σκοτάδι! ...

Σάββατο 11 Αυγούστου 2012 / ζημερώματα

Τελικά, μήπως το σκότος είναι πραγματικό και πολύ αραιό υλικό, ώστε να μας δίνει την εντύπωση του κενού;

Κι όταν έχουμε τη συρρίκνωσή του, τότε δεν προκύπτει η ραγδαία μετατροπή του από χώρο σε υλικό; Δηλαδή, έχουμε τη σύντηξη του χώρου σε υλικό κι αυτό αυτομάτως, προκαλεί λόγω συντήξεως, την πρώτη δυναμική έκρηξη υλικού, που συνεπάγεται και την εμφάνιση της πρώτης μορφής φωτός. Έτσι δεν θα μπορούσε να εξηγηθεί και η αδυναμία του φωτός να παραμείνει αιώνιο;;; ...

Εάν πραγματικά, όλες αυτές οι αιτίες που το προκαλούν, από τις απλές εκρήξεις του διαστήματος, μέχρι ακόμα και τις ελάχιστες από τις εκπομπές θερμότητας, τώρα δεν θα 'πρεπε να είμαστε κυριολεκτικά τυφλωμένοι μέσα σε μια σούπα φωτός;;;!!! ...

Δευτέρα 13 Αυγούστου 2012

«ΕΛΕΝΗ»

Ελένη,
ωραία με σγουρά μαλλιά στις πλάτες βόστρυχοι αρχαίοι
γυμνοί ν' αναθαρρούν στο άγγιγμα την προστυχιά τους.

Ελένη,
καβάλα σ' άλογο που 'χει το χρώμα των μαλλιών της,
γυμνή κι αισθησιακή φιγούρα σα δειλινού απόσταγμα.

Ελένη,
σκορπάς τριγύρω τόσο ρίγος κι ως των χειλιών του ο κρατήρας
να πιω να πιουν πολεμιστές και χρυσοχόοι να σε χρυσώσουν.

Ελένη,
σε άγγιγμα καυτό να βύθιζα μεστές πορτοκαλιές χυμούς,
στην αγκαλιά σου να 'χανα τα δεκαοχτώ μου χρόνια!

Ελένη,
πόσο θα λαχταρούσα κάποτε, έτσι να σου μιλά με πάθος,
για το πόσο θα μου άρεσες, για το πόσο θα με ενέπνεες ίσως!

Ελένη,
πάντως σ' ευχαριστώ γι' αυτό το ελάχιστο αν θες,
πολύτιμο όμως και φευγάτο ειλικρινές ρίγος!!! ...

«BLACKROSE»

Είχε σκυλοβαρεθεί να γράφει και να μιλάει μόνο για τη Ράνια. Κάθε στιγμή και σ' οποιονδήποτε, γι' αυτή μιλούσε. Για το πόσο τη λάτρευε κάποτε, για το πόσο τη φρόντιζε και για το πόσο σεβόταν τον εξαιρετικό του φίλο και άντρα της τον Δρόσο, αλλά και την αξιαγάπητη μικρή τους τη Στέλλα.

Μα και για τον πόσο πόνο που του προκαλούσαν οι απιστίες της, οι πιο πρόστυχες που 'χε γνωρίσει ποτέ ο Λύκος στη ζωή του! Είχε να το λέει ο Λύκος πως: «εάν υπήρχε τέτοια γομολάστιχα, δυο πράγματα θα έσβηνα από τη ζωή μου. Τη γυναίκα μου και τη Ράνια»!!! ... Αυτό τα λέει όλα! ...

Ένα καλοκαιρινό απόγευμα, αηδιασμένος και πάλι απ' τη Ράνια, αποφάσισε να πάει για μπάνιο. Πήρε τα πράγματά του, κατέβηκε την Κ. Καρτάλη, στη Συνάντηση αριστερά κι όλο παραλιακά από το πάρκο του Αναύρου, έφτασε αρκετά αργά, στον τελευταίο ορμίσκο πριν το Ν.Ο.Β. Η μεγάλη του χαρά, ήταν να βρίσκει την παραλία έρημη από κόσμο και ν' απολαμβάνει μόνος του την ηρεμία και τη γαλήνη της, όπως ακριβώς ήταν κι εκείνη τη στιγμή!

Έβαλε το μαγιά του και βούτηξε. Είχε σχεδόν χαθεί το φως, λίγο πριν σκοτεινιάσει, όταν κάπου εκεί κατά το φάρο από τη μέσα μεριά του όρμου, του φάνηκε πως κάτι αφύσικο υπήρχε εκεί. Η περιέργεια του Λύκου, του 'λεγε να πάει να δει τι τάχα συμβαίνει. Και πήγε. Έμεινε έκπληκτος! Κάτω απ' τα βράχια του μύλου, προσπαθούσε να χωθεί και να προστατευθεί, ένα δελφίνι!!! Το κοίταξε με περιέργεια κι αναρωτήθηκε για ποιο λόγο δεν έφευγε. Παρατηρώντας το λίγο καλύτερα, πρόσεξε πως λίγο πιο πίσω και λίγο πιο κάτω απ' το ραχιαίο πτερύγιο, υπήρχε μια πληγή.

Αποφάσισε κι έκανε μια κίνηση να πάει πιο κοντά. Το δελφίνι σφίχτηκε πάνω στο βράχο αλλά δεν έφυγε κι άρχισε εκείνα τα παράξενα τιτιβίσματα με πόνο ... κρρρ τσσς κρρ φςς κρ κκκκρ ... Ο Λύκος κατάλαβε, πως το δελφίνι είχε όντως πρόβλημα και το ξημέρωμα, σίγουρα δεν θα 'πρεπε να το βρει εκεί! ...

Δεν είχε χρόνο, έπρεπε να το πλησιάσει όσο το δυνατόν περισσότερο, να το κάνει δεκτικό απέναντί του και να επικεντρωθεί στην ψυχική τους επικοινωνία, αφού ούτως ή άλλως, δεν θα μπορούσαν και σε κάποια άλλη.

Άρχισε λοιπόν και κολυμπούσε πάρα πολύ αργά προς το μέρος του, μουρμουρίζοντας όσο μπορούσε στην ανάλογη ένταση των δικών του τιτιβισμάτων, προσπαθώντας να το ηρεμήσει. Η έκπληξή του ήταν, ότι πολύ γρήγορα αισθάνθηκε, πως όχι μόνο φόβο δεν του προκαλούσε, αλλά μάλλον, ήταν το δελφίνι που τον παρακινούσε περισσότερο να το πλησιάσει.

Δεν έχασε λοιπόν άλλο χρόνο και βρέθηκε μπροστά στο πρόσωπό του. Αυτό δεν ήταν πρόσωπο! Αυτό ήταν μια μαγεία, ένα αγγελούδι! ... Μιαν απέριττη φυσική ομορφιά, ανόθευτη από κάθε βρωμιά και προστυχιά! Δυο μάτια που λάμπανε σαν φάροι στο αρχιπέλαγος, με κείνη την αρχέγονη προστατευτικότητα που αποζητάμε στο φως! Δυο ψυχικοί καθρέφτες πεντακάθαροι! ... Κι αλλιώς ήταν πανέμορφο! Δεν ήταν πολύ μεγάλο σε μήκος, σχεδόν 1,50 με 1,70m, αλλά το σχήμα του τέλειο! Η αεροδυναμική του απερίγραπτη και τα πτερύγιά του, πανέμορφα και δυνατά. Ωπ! ήταν θηλυκό το καμμένο κι όλο τιτίβιζε ήρεμα. Δε χόρταινε ο Λύκος να το θαυμάζει και να προσπαθεί με την ψυχή του, να του το μεταφέρει. Δεν ήξερε εάν το κατάφερνε, αλλά εκείνο, παρότι πληγωμένο, τιτίβιζε όλο και πιο ήρεμα.

Με πολλή προσοχή, άπλωσε το χέρι του και του άγγιξε τη μουσούδα, για να δει εάν θ' αποδεχόταν την περιποίησή του. Πήγε να κάνει μια διστακτική κίνηση, αλλά τελικά, τον αποδέχθηκε τιτιβίζοντας μάλλον ευχάριστα. Αυτό ενθάρρυνε πολύ το Λύκο, γιατί ο χρόνος πίεζε. Άρχισε λοιπόν, να το χαϊδεύει απαλά σ' όλο του το κορμί και να το κανακεύει! Πρόσεξε πως πάνω στη ράχη του, είχε μια πλατιά μαύρη γραμμή, που περιτριγύριζε το ραχιαίο πτερύγιο και μετά πίσω απ' αυτό, εκτείνονταν και στένευε μέχρι που έσβηνε σχεδόν τελείως. Την κοίταξε και την

ξανακοίταξε. Τι όμορφη γραμμή! Σαν τριαντάφυλλο έμοιαζε, σαν μαύρο τριαντάφυλλο. «**Blackrose**»! Κι έτσι τη βάφτισε τη δελφινίτσα, **Blackrose**!

Πλησίασε το χέρι του και προς την πληγή. Εκεί τα τιτιβίσματά της, έγιναν λιγάκι πιο ανήσυχα, σημάδι πως πονούσε. Πάρ' όλ' αυτά, ο Λύκος παρατήρησε πως η πληγή, δεν ήταν και πολλή σοβαρή. Είχε την πεποίθηση, πως αν κατάφερνε να κρατήσει σμιχτά τα δύο χείλη της ουλής, έστω και για δέκα λεπτά, το αίμα από μόνο του θα μπορούσε να την κλείσει. Αλλά πώς να το κάνει; Την αγκάλιασε κι άρχισε να της μουρμουρίζει και να της γουργουρίζει απαλούς ήχους. Να της μιλάει καθησυχαστικά. Στο τέλος, άρχισε να της τραγουδάει κι ερωτικές μπαλάντες, που μάλλον της αρέσανε από το ύφος των ματιών της και μέχρι να το καταλάβουν και οι δυο τους, η πληγή λέει είχε κλείσει!!! ...

Χαμογέλασε ο ένας στον άλλο κι αγκαλιαστήκανε. Κολυμπήσανε μαζί και νοιώσανε τις ψυχές τους να σμίγουν. Ήταν πρωτόγνωρο αυτό που νοιώθανε κι οι δυο τους. Η **Blackrose**, παρότι πλέον μπορούσε να ξανοιχθεί στον Παγασητικό και να φύγει, δεν το 'κανε. Ούτε ακόμα κι όταν την πίεζε κι ο Λύκος. Προτιμούσε το παιχνίδι μαζί του στο φεγγαρόφωτο. Όμως σε λίγο θα ξημέρωνε.

Το σμίξιμο των ψυχών τους, είχε γίνει αφόρητο κι ο χρόνος πολιορκούσε ανελέητα! Μα το σπουδαιότερο απ' όλα, ο Λύκος δεν ήταν πια ο ίδιος. Είχε αλλάξει, είχε αλλάξει ριζικά. Ήταν απ' τους ελάχιστους εκείνους τυχερούς, που γνώρισαν την άδολη αγάπη! Εκείνο το βράδυ, αυτό είχε νοιώσει για τη **Blackrose**! Αλλά κι από κείνους τους ίδιους, που μετά την άδολη αγάπη, βιώνουν την ατυχία της βάρβαρης πραγματικότητας.

Μα τι 'ταν αυτό ξαφνικά; Όχι του φάνηκε. Μετ' από λίγο και πάλι. Όχι δεν ήταν δυνατόν!!! ... Δε μπορούσε να του έκανε κάτι τέτοιο! Τον πολιορκούσε ερωτικά! Πήγαινε λίγο μακριά του, έκανε τις καλύτερες φιγούρες της και κατόπιν, γυρνούσε κι ακουμπούσε την ήβη της στο γεννητικό του όργανο! Ξανά και ξανά και ξανά και ξανά και ξανά και ξανά ... Δεν άντεξε πια ούτε κι ο Λύκος μέσα σε τόση ερωτική παραζάλη, φούντωσε ξέφρενα κι αυτός, όμως δεν είχε ιδέα για το πώς να διαχειριστεί μια τέτοια κατάσταση. Τα 'χε εντελώς χαμένα!!! Και ξαφνικά με μια επιδέξια κίνηση η **Blackrose** του σκίζει και του βγάζει το μαγιό! Αυτό ήταν. Πήρε όλο το παιχνίδι στα ... πτερύγιά της και μέχρι τα χαράματα, οι σαγηνευτικές κραυγές, τα ερωτικά της τιτιβίσματα κι οι αμέτρητοι οργανοί της, σκίζονταν βαθιά από τον βαρύ σπαραχτικό πόθο και το ηδονικό ουρλιαχτό του Λύκου!

Όλοι οι βολιώτες είχανε πεταχτεί στα μπαλκόνια τους κι όταν συνειδητοποίησαν τι γινότανε, αρχίσανε να σκάνε με φθονερό κολασμένο ρίγος κι ερωτική ζήλεια, για τη **Blackrose** και τον Λύκο.

Όλοι τούς ακούγανε εκτός από μία. Τη Ράνια! Όλως περιέργως, ορκιζότανε με αλύγιστη εγωιστική επιμονή, ότι τάχα, δεν άκουγε απ' τον ερωτικό παροξυσμό της **Blackrose** και του Λύκου, τίποτ' απολύτως! ... Εκτός κι αν η ζήλεια της προστυχιάς της, που δεν είχε νοιώσει ποτέ της τέτοιον ερωτικό παροξυσμό, είχε μετατραπεί κιόλας, σε μανιακή κατάρα ζηλόφθονου κεριού, που το είχε χάσει βαθιά κι είχε βουλώσει τ' αυτιά της για να μην τους ακούει. Να μην νοιώσει τίποτ' απ' το ωραίο, που γινότανε εκείνο το βράδυ στη θάλασσα. Εάν ορκιζότανε ψέματα δηλαδή ...

Κι από κείνο το βράδυ, θεωρείται απ' τους βολιώτες αλλά κι όλους όσους επισκέπτονται το Βόλο, εξαιρετικά μεγάλη τύχη λέει, να δεις στον Παγασητικό, τη **Blackrose** και το Λύκο να παίζουν κολυμπώντας κι ακόμα περισσότερο, να ερωτοτροπούν κιόλας! Γιατί αυτό λένε, πως είναι σημάδι για τους θεατές, ότι μπορούν και οι ίδιοι κάποτε, να είναι ικανοί να βρουν και να γνωρίσουν τη μεγαλύτερη απ' όλες τις αγάπες, την άδολη. Εκείνη που μπορείς μονάχα να τη ζήσεις και ποτέ να μη μπορείς να περιγράψεις!!!

Αν δεις όμως τη Ράνια, μεγάλη γρουσουζιά και κακοτυχία τάχα, διότι ακόμη και μέχρι σήμερα, με άνευ προηγουμένου υποκριτική πειθώ κι ανερευθρίαστα τόσο στην ασυνείδητη συνείδησή της, όσο ακόμα και στον εύπιστο σύζυγό της το Δρόσο, πως εκείνο το βράδυ, δεν άκουσε τον παραμικρό ερωτικό παροξυσμό της **Blackrose** και του Λύκου, παρότι κι ο ίδιος ο Δρόσος, τους είχε ακούσει σε όλο τους το μεγαλείο

Σάββατο 18 Αυγούστου 2012 / πριν το μεσημέρι

Κάποτε είχες πει πολύ σωστά: «κρίμα και σε θεώρησα, ως τη μοναδική μου ευκαιρία»!
Μόνο που ευτυχώς για μένα, δεν ήσουν κι η δικιά μου!

Παρασκευή 31 Αυγούστου 2012

Το παρελθόν και το μέλλον, δε μπορείς να τ' αλλάξεις. Αυτά όμως, καθορίζουν τις αλλαγές ή την ... «ελευθερία» ... του παρόντος.

Σάββατο 1 Σεπτεμβρη 2012 / πρωί

«Ε»

Ποια σμίλη λάξεψε το πάθος σου;

Ποιος ποιητής δεν ύμνησε την ομορφιά σου;
Ποιος βάρβαρος δεν πάτησε τον ίσκιο σου;
Ποιος ήρωας δεν βγήκε απ' τα γεννοφάσκια σου;
Ποιος σοφός δεν μέτρησε την αποκάλυψή σου;
Ποιος ταπεινός δεν λύγισε στο μεγαλείο σου;
Ποιος αγαθός δεν κούρνιασε στην προσφορά σου;
Ποιος αλήτης δεν χόρτασε απ' τ' αγαθά σου;
Ποιος διψασμένος δεν ήπια απ' τις πηγές σου;
Ποιος περαστικός δεν γέμισε το δισάκι του;

Ποιος τάχα δε σε πονά και σ' αγαπά αντάμα;;;!!! ...

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μαρτίνης

Γεννήθηκε στο Λουτρό Ελασσόνας, την Κυριακή 29 Οκτωβρίου 1967 / 11:00 πμ.

Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κρανέας Ελασσόνας, το 1985.

Το 1989 εντάχθηκε στην Ελληνική Αστυνομία, απ' όπου αποτάχθηκε **παράνομα** το 2003, με προσωπική εντολή του τότε υπουργού Δημοσίας Τάξεως **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη** και με την εγκληματική συνέργεια του θείου του δικηγόρου **Μενελάου Μαρτινόπουλου**, επειδή διαπίστωσε πως ο διοικητής του **Δημήτριος Αλαμανιώτης**, «*πουλούσε προστασία*» σε νυχτερινά κέντρα διασκέδασης στον Βόλο! Εγκληματική δραστηριότητα, που όμως έχαιρε της πλήρους ανοχής και **ΣΥΓΚΑΛΥΨΕΩΣ** από την Α.Δ. Μαγνησίας, τον Δήμο Βόλου, την εισαγγελέα που ανέλαβε κατόπιν να ... θάψει υπηρεσιακώς ... την υπόθεση!, αλλά και τον **Μιχάλη Χρυσοχοϊδη!!!** ... Μια πραγματική κι οργανωμένη πανελλαδικά, ... **ΛΕΥΚΗ ΜΑΦΙΑ** ... !!!

Στις 9 Ιουλίου 2012, μετά από μία τραυματική ερωτική απογοήτευση και μένοντας με τα τελευταία του 50 ευρώ, αποφασίζει πριν βγει στο δρόμο άστεγος, να πραγματοποιήσει τουλάχιστον το μεγάλο του όνειρο και ν' ανέβει στην κορυφή του Ολύμπου! Εν αγνοία του όμως, ο γνωστός του δικηγόρος από την Ελασσόνα **Νίκος Γάτσας** και μάλλον από πραγματικό φιλικό ενδιαφέρον, παρεμήνευσε την ανάβαση και την αντιλήφθηκε άστοχα και αφελώς, ως απόπειρα αυτοκτονίας. Ενημέρωσε τ' αδέρφια του **Αντωνίου** κι αυτά, απευθύνθηκαν στις αστυνομικές υπηρεσίες του Βόλου, για την διάσωσή του. Αυτές όμως διαπιστώνοντας πως τ' αδέρφια του στερούνταν στοιχειώδους ευφυΐας και νομικής εμπειρίας, βρήκαν την ευκαιρία να κλείσουν μία και καλή τους εκκρεμείς λογαριασμούς τους μαζί του. Κι επειδή η απόπειρα αυτοκτονίας, ορίζεται ως ποινικό αδίκημα, έπεισαν τα ανόητα αδέρφια του, ν' αποδεχθούν τον εγκλεισμό του σε ψυχιατρική κλινική, για ν' αποφύγει τάχα τις σχετικές ποινικές συνέπειες! Κι αυτά ως ... ανόητα, τ' αποδέχθηκαν! ...

Έτσι μετά την επιτυχημένη του τριήμερη ανάβαση στον Όλυμπο, την ώρα που έφαγε κάποιο μεταφορικό μέσο για να κατέβει από τα Πριόνια στο Λιτόχωρο κι από κει, να επιστρέψει στον Βόλο, έκανε ωτοστόπ και στο διερχόμενο περιπολικό του τμήματος Λιτοχώρου, το οποίο όμως πήγαινε εκεί, αναζητώντας τον για να τον συλλάβει!!! ... Κι έτσι χωρίς καν να έχει διαπράξει οποιοδήποτε ποινικό αδίκημα, ή έστω κάποια απόπειρα αυτοκτονίας, όπως διακαώς προσδοκούσαν οι αστυνομικές κι οι εισαγγελικές υπηρεσίες, αφού ο αρμόδιος εισαγγελέας στο Λιτόχωρο, είχε δώσει την εντολή στις ομάδες διάσωσης, να τον παρακολουθούν απλά για να μην ψάχνουν μετά το πτώμα του, αλλά επουδενί να μην επιχειρήσουν την σύλληψή του προτού αυτοκτονήσει, μην τυχόν και παραμείνει ζωντανός!!! ..., χωρίς καν δηλαδή να υφίστανται οποιοσδήποτε ποινικές, ή άλλες νομικές ευθύνες από την πλευρά του, απλά και μόνο με την ... ανοχή των αδελφών του ..., συνελήφθη και εισήχθη **παράνομα**, για δύο περίπου μήνες στην κλινική οξέων της Νέας Εφέσου, μέχρι να ... εθιστεί στα σκληρά ψυχιατρικά ναρκωτικά! ... Αδέρφια, γονείς, συγγενείς, φίλοι, κανείς δεν απέτρεψε αυτό το πρόστυχο έγκλημα εις βάρος του!!!;;; ... Αντιθέτως, το ευλόγησαν κι από πάνω!!! ...

Ακολούθησαν τρία χρόνια εξάρτησης από τα ναρκωτικά που του χορηγούσαν εγκληματικά και **παράνομα**, καταφέροντας μόνος του μετά από φρικτή κι επώδυνη προσπάθεια να γλιτώσει. Όλο αυτό το διάστημα όμως, είχε περιέλθει άθελά του στην οικονομική εξάρτηση κυρίως της μικρότερης αδερφής του, η οποία για να ξεφύγει απ' αυτή τη φροντίδα, του παραχώρησε για χρήση το νεόδμητο σπίτι της στο Λουτρό Ελασσόνας, όπου και μετακόμισε στις 15 Μαρτίου 2017. Από τις πρώτες κιόλας μέρες στο χωριό και την όλη συμπεριφορά των αδελφών του, διαπίστωσε πως η εκδίωξή του κι από κει, ήταν απλά θέμα χρόνου! Κι όντως, με την ευκαιριακή αφορμή του καλλιτεχνικού του έρωτα με την Δαιμόνα (οικονομική εξάρτηση όμως σημαίνει και προσωπική αναξιοπρέπεια και φυσικά, ούτε λόγος για δικαιώματα στην Τέχνη ή στον έρωτα!!!), με πρόστυχο τρόπο και την ... αχαλίνωτη αγάπη των αδελφών του ..., αναγκάζεται και πάλι βίαια, σε οριστική εξορία από το Λουτρό, την 30^η Μαρτίου 2018

Με την επιστροφή του και πάλι στον Βόλο και μ' αφορμή την **παράνομη** διευθέτηση του ΚΕΑ του, επανεκινεί ταυτόχρονα και το ζήτημα της **παράνομης** αποτάξεώς απ' την ΕΛ.ΑΣ., το οποίο βρίσκεται ακόμη σ' εξέλιξη, καθώς οι ένοχοι **ΣΥΓΚΑΛΥΨΤΟΝΤΑΙ** αποκάλυπτα, απ' την κομματική δικαιοσύνη του **Κυριάκου Μητσοτάκη!!!**

Όταν ήταν ακόμη νήπιο, ο ξάδερφος του πατέρα του **Τέλης Μπλάντας** από τον Τύρναβο, είχε πάει για επίσκεψη στο Λουτρό και του έδειξε πώς να σχεδιάζει ένα απλό σκίτσο λαγού, ξεκινώντας μ' ένα μεγάλο 6. Εντυπωσιάστηκε τόσο πολύ που το πρόβλημα της βασικής φόρμας του λαγού επιλύονταν μ' ένα 6 και μ' αυτόν τον απλό τρόπο, από τότε μυήθηκε στην Τέχνη και στην τεχνική της ζωγραφικής!

Το 1989, διοργάνωσε την πρώτη του ατομική έκθεση ζωγραφικής στο Βόλο, η οποία καλύφθηκε ευρέως απ' όλα τα τοπικά μέσα μαζικής ενημέρωσης, καθότι ήταν κι ο πρώτος αστυνομικός στην πόλη, που επιχειρούσε για πρώτη φορά, μία τέτοια πολιτιστική κίνηση! Πήρε επίσης μέρος, στις πρώτες εκθέσεις ζωγραφικής αστυνομικών, που διοργανώθηκαν εκείνη την περίοδο στην Αθήνα από την Ελληνική Αστυνομία, στον σχεδιασμό των οποίων, συνέβαλε και με προσωπική του αναφορά. Συνολικά πραγματοποίησε 4 ατομικές εκθέσεις και συμμετείχε σε άλλες 17 ομαδικές, στο Βόλο και στην Αθήνα. Προσωπικές του τεχνοτροπίες τα «**τακ**», η «**συνδραστική ζωγραφική**» και η «**δαρτή αγιογραφία**».

Η πολυτάραχη ερωτική περίοδος που ακολούθησε τη διάλυση του αποτυχημένου γάμου του, κατέστη ανεξάντλητη πηγή έμπνευσης και τον μύησε στις τεχνικές της ποίησης και της λογοτεχνίας. Συγγραφικά του έργα η ποιητική συλλογή «**ΨΥΧΗΣ γε ΧΕΙΡΩΝ**» (2003-07), τα φιλοσοφίσματα «**Γνωμικά**» (2005-15), η «**Μαθηματική φιλοσοφία**» (2006-14), ο Α' τόμος του θεατρικού του «**δουλόγου**» «**ΣΕΙΡΙΟΣ και ΑΜΦΙΘΕΑ**» (2006), η ποιητική συλλογή «**Ριμανθός**» (2006-12), το χρονογράφημα «**Όλυμπος**» (2012), τα λογοτεχνήματα «**Γραφανθός**» (2010-17), τα εγχειρίδια «**Τέχνης**» (2016), «**Κρίση**» (2017), τα ερωτήρια «**Δαιμόνα**» (2017-18), «**Ερωτίτη**» (2018), τα στιχάρια «**Ξύλινη εποχή**» (2018), οι λαογραφικές συλλογές «**Ρουγκαντζιάρια**» (2017), «**Απόκρεω**» (2018), ο θεατρικός δυόλογος «**Θησέας 2030**» (2019) και μερικά ακόμη ημιτελή έργα. Το σύνολο του συγγραφικού του μόχθου, βρίσκεται δημοσιευμένο στον προσωπικό του ιστοχώρο: <http://pantechnon.gr/category/art/>

Την Τετάρτη, 11 Ιουλίου 2018 / 5:30 πμ, ξυπνά από ένα όνειρο, όπου ο ηθοποιός **Θοδωρής Αθερίδης**, τον παρότρυνε να γράψει τραγούδια, δίνοντάς του τον στίχο «**όμορφη μικρή μου Αμπούλα**» κι έναν συγκεκριμένο ρυθμό. Και με βάση αυτά τα δύο, συνθέτει την ίδια μέρα, το πρώτο τραγούδι της ζωής του «**ΑΜΠΟΥΛΑ**»! Ακολουθούν οι συλλογές τραγουδιών «**Τα Δωρικά**» (2018), «**Χορευτάρια**» (2018), «**Αλλόκοτα**» (2018), «**Κύκνεια**» (2018), «**Χάλκινα**» (2018), «**Της παρέας**» (2018-19), «**το ξένο φως**» (2017-18) με στίχους του **Χρήστου Μαρτίνη** κι άλλες συλλογές, δημοσιευμένες στο **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ Κανάλι ΕΥ – ευ.ε** του **YouTube**. Εξαιρετική δημιουργική στιγμή όμως, υπήρξε η στιχούργηση της «**Σονάτας του Σεληνόφωτος**» του **Beethoven** (το 15ο τραγούδι του), στις 7-8 Ιανουαρίου 2019!!!

Επιπλέον στην πολιτισμική του δραστηριότητα, περιλαμβάνονται:

- η διαμόρφωση της φιλοσοφικής θεωρίας του **Απειρισμού**, αλλά και η θεοπλασία του **Απείρου** από τις **22 Ιουλίου 2006 / 8:55 μμ** (η πρώτη καταγεγραμμένη θεοπλασία της ιστορίας) (<http://pantechnon.gr/apei/ap-theory/>),
- στις **19 Ιουλίου 2007** η έμπνευση και στις 3 Νοεμβρίου 2009, η νομιμοποίηση και καθιέρωση του ανωτάτου πολιτισμικού θεσμού **ΠΑΝΤΕΧΝΟΝ** (Παγκόσμιοι Αγώνες Τέχνης) (<http://pantechnon.gr/>), καθώς και
- το πολιτικό κίνημα **Γεωνία**, από τις **18 Απριλίου 2015**, που υποστηρίζει την πλήρη και ανεπιστρεπτή αποδέσμευση της δημοκρατίας, από την δημοκρατορία της δικτατορίας των ηλιθίων (http://pantechnon.gr/g-basic_principles/).

(τελευταία ενημέρωση, Τετάρτη, 19 Φεβρουαρίου 2020 / 8:00 πμ)